

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/159/2022
Identifikačné číslo spisu:	7714208672
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7714208672.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu 1/ A. V., narodeného F., Y., zast. Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s. r. o., Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, 2/ V. V., narodeného F., Y., zast. advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Košice, Štúrova 20, proti žalovanému T. R., narodenému F., Y., zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Szárszoi, s. r. o., Michalovce, Štefánikova 8, o odstránenie zásahu do vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 16C/99/2014, o dovolaní žalobcu 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. novembra 2019 sp. zn. 5Co/119/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .
Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. októbra 2018 č. k. 16C/99/2014-240 zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania od žalobcov s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

1.1. Okresný súd citujúc § 126 ods. 1, § 127 a § 135 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) dôvodil, že v tomto konaní sa žalobcovia domáhajú toho, aby súd uložil žalovanému odstrániť zásah do ich vlastníckeho práva k rodinnému domu (ďalej len „RD“) so súp. č. XXX tak, že nepovolenú stavbu, a to prístavbu k RD, osadenú v bezprostrednej blízkosti ich RD stojacu na vybetónovaných parc. č. 25 o výmere 981 m² a č. 26 o výmere 213 m², záhrada v k. ú. Y., zapísanú na LV č. XXX, odstráni, eventuálne, aby mu bola uložená povinnosť osadiť na streche nepovolenej prístavby zábrany proti padajúcemu snehu a ľadu, zabezpečiť, aby prístavba nebránila prístupu denného svetla ich RD, aby odstránil z tejto prístavby zabudované vysokohorľavé materiály a zabezpečil odvádzanie dažďovej vody z nepovolenej stavby a zabezpečil ju proti namokaniu ich stien na ich RD a garáži, a aby zabezpečil túto prístavbu tak, aby nedošlo k jej spadnutiu.

1.2. Z preukázaného skutkového stavu okresný súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov je neopodstatnená, nakoľko nebolo preukázané, že by bolo potrebné predmetnú prístavbu k RD žalovaného odstrániť, ako to vyplýva zo znaleckých posúdení a taktiež nebolo preukázané, že prístavba spôsobuje

padanie snehu a ľadu a pretekánie dažďovej vody na pozemok žalobcov a spôsobuje zamákanie stien múrov ich domu alebo, že ohrozuje iným spôsobom ich vlastníctvo tak, ako to uviedli v žalobnom návrhu. Zo znaleckého posudku Ing. Vargu mal za preukázanú aj tú skutočnosť, že v prístavbe je potrebné vykonať určité protipožiarne opatrenia, aby nedošlo k zhoreniu dreveného trámu, avšak to je potrebné zabezpečiť prípadným obkladom tohto trámu a nie jeho odstránením tak, ako to navrhli žalobcovia. Vzhľadom na uvedené žalobu žalobcov zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 21. novembra 2019 č. k. 5Co/119/2019-292 potvrdil rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu a žalovanému prisúdil náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd konštatujúc, že ani jeden zo stranami sporu uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný, uviedol, že z bodu 23. odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že súd mal za dostatočne preukázaný skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, preto nepristúpil k vykonaniu ďalšieho dokazovania ako to navrhli žalobcovia a poukázal aj na to, že z ich strany neboli doposiaľ predložené žiadne hodnoverné dôkazy týkajúce sa ich tvrdení. So zreteľom na uvedené tvrdenia žalobcov v odvolaniach nezodpovedajú skutočnosti, preto nešlo o odopretie prístupu k spravodlivosti a porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.2. K odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd uviedol, že rozhodnutím sp. zn. 1P/249/09 z 26. januára 2010 Centra právnej pomoci v Košiciach bola žalobcovi 2/ určená advokátka JUDr. Želmíra Várjassyová, Michalovce, kpt. Nálepku 20 a túto advokátku žalobca 2/ ešte aj splnomocnil 04. februára 2010 na svoje zastupovanie (č. l. 21. a 24. v spise sp. zn. 16C/26/2011 Okresného súdu Michalovce). Uznesením okresného súdu č. k. 16C/26/2011-60 zo 14. apríla 2011 boli vtedajší účastníci konania (a terajšie strany sporu) poučení o svojich procesných právach a povinnostiach v rozsahu vtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“). Žiadnym výkladom § 470 ods. 1 CSP nemožno dospieť k záveru, že od jeho účinnosti je súd povinný opätovne poskytnúť stranám sporu poučenie o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ním ustanovenom. Odhliadnuc od uvedeného § 160 ods. 1 CSP nemožno vykladať rozširujúco tak, že povinnosť súdu poskytovať poučenie sa týka aj poučenia o znení § 149 CSP, t. j. o tom, čo sú prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany.

2.3. Obsahom záverečnej reči je stručné a vecné zhrnutie substancovaných skutkových tvrdení, vyjadrenie k priebehu a výsledkom dokazovania a k právnej stránke veci, súd musí dbať, aby záverečná reč sporovej strany nenahrádzala úkony, na ktoré bola povinná v predchádzajúcich štádiách konania, a aby v rámci prednesov nedochádzalo k neúčelným odklonom od predmetu sporu, pričom prezentované právne názory strán a ich zástupcov by mali byť obmedzené na podstatu argumentácie, bez rozsiahleho a popisného explikovania. Vzhľadom na takto vymedzený obsah záverečnej reči odvolací súd mal za to, že nemožno postup sudkyne okresného súdu hodnotiť ako upretie, resp. odňatie práva žalobcu 2/ predniesť pred skončením dokazovania záverečnú reč, a teda zásadný zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR (úst. zák. č. 460/92 Zb. v znení neskorších predpisov), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie č. 209/92 Zb.) a do princípu rovnosti strán podľa § 6 ods. 1 CSP.

2.4. K neúplnosti zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) odvolací súd uviedol, že súd správne nevykonával ďalšie znalecké dokazovanie, lebo dôkazmi uvedenými v bode 19., 20. a 28. odôvodnenia rozsudku bol skutkový stav pre závery, ku ktorým dospel, dostatočne zistený, a to aj napriek žalobcom 2/ tvrdným nedostatkom znalca Ing. Vargu, PhD., ktoré nespochybňujú vecnú správnosť jeho zistení, ktoré boli pre rozhodnutie súdu podstatné a rozhodujúce.

2.5. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP uviedol, že okresný súd použil správny predpis a správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a s týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

2.6. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnil, že v konaní bolo preukázané (čo vyplýva

zo znaleckých posúdení), že nie je potrebné predmetnú prístavbu k RD žalovaného odstrániť, a že prístavba nespôsobuje padanie snehu a ľadu a pretekánie dažďovej vody na pozemok žalobcov a nespôsobuje zamáčanie stien múrov ich domu alebo, že ohrozuje iným spôsobom ich vlastníctvo tak, ako to uviedli v žalobe, preto opatrenia, ktoré pre žalovaného vyplývajú zo záverov znaleckých posúdení, nie sú len zmäkčujúcimi opatreniami, ktoré tvrdosť jeho zásahu do vlastníckeho práva žalobcu 2/ majú zjemniť, ale tieto tvrdené zásahy odstránia. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku postupu súdu prvej inštancie, ktorý po a) neposkytol žalobcovi 2/ poučenie podľa § 160 ods. 1, ods. 2 CSP, b) neumožnil žalobcovi 2/ využiť práva podľa § 182 CSP, c) nevykonával dokazovanie navrhované žalobcom 2/ bez riadneho odôvodnenia. Nakoľko odvolací súd uvedené pochybenia súdu prvej inštancie nenapravil, zaťažil svoje rozhodnutie rovnakou nesprávnosťou a nezákonnosťou.

3.2. K dovolacej námietke a) dovolateľ uviedol, že napriek tomu, že z § 470 ods. 1 CSP vyplýva, že ustanovenia CSP sa vzťahujú aj na konania začaté pred nadobudnutím jeho účinnosti, nebol po nadobudnutí jeho účinnosti poučený o svojich procesných právach a povinnostiach podľa § 160 CSP a osobitne o práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Dovolateľ namietal, že odvolací súd nereflektoval stav ku dňu 01. júla 2016, keď konštatoval, že odvolací dôvod nebol daný, nakoľko rozhodnutím Centra právnej pomoci v Košiciach z 26. januára 2010 bola žalobcovi 2/ určená právna zástupkyňa JUDr. Želmíra Várjassyová a žalobca 2/ ešte splnomocnil advokátku na svoje zastupovanie, avšak podľa dovolateľa z obsahu spisu bolo zrejmé, že ku dňu 01. júla 2016 v konaní nebol zastúpený právnou zástupkyňou a súd s touto právnou zástupkyňou ani nekonal. Dovolateľ v danej súvislosti poukázal na dôvodovú správu k § 160 CSP a na rozhodnutia najvyššieho súdu z 25. septembra 2019 sp. zn. 1Cdo/11/2019 a z 31. júla 2019 sp. zn. 2Cdo/175/2018.

3.3. K dovolacej námietke b) dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie mu neumožnil reálne využiť právo vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Poukázal na priebeh pojednávania z 31. októbra 2018, kedy bol síce sudkyňou vyzvaný na záverečnú reč, ale následne do jeho prednesu vstúpila s konštatovaním, že prednášané skutočnosti sú súčasťou spisu a následne objasňovala svoj pohľad na vec a svoj názor na hodnotu vykonaných dôkazov - znaleckých posudkov. Každý ďalší pokus žalobcu ujať sa slova bol po niekoľkých slovách opätovne prerušený sudkyňou vysvetľovaním jej náhľadu na vec. Nesúhlasil s konštatovaním odvolacieho súdu, že vzhľadom na vymedzenie obsahu záverečnej reči v komentári k CSP nemožno postup sudkyne hodnotiť ako upretie, resp. odňatie práva žalobcu 2/ predniesť pred skončením dokazovania záverečnú reč. Podľa dovolateľa vyjadrenie strany konania k priebehu a výsledkom dokazovania implicitne predpokladá, že strana konania vyjadrí svoj názor na to, aké skutkové zistenia z dokazovania vyplývajú. V súvislosti s významom záverečnej reči z hľadiska realizácie práva strany konania dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu z 28. marca 2018 sp. zn. 8Cdo/98/2017.

3.4. K dovolacej námietke c) dovolateľ uviedol, že návrh na vykonanie znaleckého dokazovania odôvodnil neúplnosťou a nesprávnosťou znaleckého posudku Ing. Tomáša Vargu, PhD. Postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k tomuto návrhu bol taký, že najprv žalobcovi odňal oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré ho oslobodzovalo od povinnosti zložiť preddavok na znalecké dokazovanie, a po zrušení uvedeného rozhodnutia odvolacím súdom súd prvej inštancie návrhu dovolateľa na vykonanie znaleckého dokazovania nevyhovel s odôvodnením, že žalovaný už trovy znaleckého dokazovania hradil a ďalší preddavok nebol ochotný zložiť. Následne vo svojom rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca mohol predložiť súkromný znalecký posudok. Podľa dovolateľa je nesporné, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalobcu z dôvodu, že by tento dôkaz nesmeroval k preukázaniu skutočností tvrdených žalobcom, teda, že by znalecký posudok nebol prostriedkom spôsobilým na preukázanie skutkového stavu tak, ako ho tvrdil žalobca 2/, ale jednoznačne z dôvodu, že súd nebol ochotný nariadiť znalecké dokazovanie, ktorého trovy by žalobca neznášal. Podľa dovolateľa skutočnosť, že dôvodom na nevykonanie dokazovania zo strany súdu bola práve otázka zloženia preddavku na trovy znaleckého dokazovania explicitne vyplýva z konštatovania súdu, že žalobca 2/ mohol predložiť súkromný znalecký posudok a takýmto postupom mu súd odoprel prístup k spravodlivosti z dôvodu jeho nepriaznivých

životných pomerov, čo považuje za popretie zmyslu a účelu inštitútu oslobodenia od súdnych poplatkov. 3.5. Navrhoval, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu 2/ o porušení jeho práva na spravodlivý proces. Navrhoval, aby dovolací súd dovolane podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť. Odôvodnenie uvedeného záveru je uvedené v nasledujúcich bodoch.

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP), preto neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. V danom prípade žalobca 2/ namietal vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sú nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

10. Dovolateľ v dovolaní tvrdenú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP odôvodňoval tým, že okresný súd sa dopustil nesprávneho procesného postupu, spočívajúceho v tom, že a) neposkytol žalobcovi 2/ poučenie podľa § 160 ods. 1, 2 CSP, b) neumožnil žalobcovi 2/ využiť práva podľa § 182 CSP, c) nevykonával dokazovanie navrhované žalobcom 2/ bez riadneho odôvodnenia.

11. K dovolacej námietke žalobcu 2/ o údajnom nespĺnení poučovacej povinnosti súdu podľa § 160 CSP

(predtým najmä § 5 a § 30 OSP) dovolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok pristupuje k rozsahu manudukčnej povinnosti súdu reštriktívne, t. j. rozsah poučovacej povinnosti minimalizuje a limituje len na tie procesné práva a povinnosti, pri ktorých to zákon výslovne upravuje (pre strany sporu najmä o práve podľa § 160 ods. 2 CSP vždy si zvolíť advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci, o poučení podľa § 75 ods. 2 CSP, § 90 ods. 2 CSP, § 129 ods. 3 CSP, § 130 CSP, § 167 ods. 3, 4 CSP, § 172 CSP, § 220 ods. 1 CSP, § 277 ods. 3 CSP, § 281 ods. 2 CSP, § 373 ods. 1 CSP, § 393 ods. 1, § 436 ods. 1 CSP). Dovolací súd v tejto súvislosti musí pripomenúť, že poučovacia povinnosť podľa § 160 ods. 2 CSP ako súčasť všeobecnej poučovacej povinnosti súdu o procesných právach a povinnostiach (tzv. generálna manudukčná povinnosť súdu) nie je žiadnou novou povinnosťou súdu, pretože túto povinnosť súdu obsahoval aj OSP a § 5 OSP, na ktorý kontinuálne nadviazal CSP korešpondujúcim ustanovením § 160 CSP, mal konkrétnu reflexiu v jeho mnohých ustanoveniach (napr. § 30, § 114 ods. 5, § 118a ods. 3, § 120 ods. 4, § 157 ods. 1, atď., všetko OSP). V § 160 ods. 2 CSP sa zdôrazňuje význam práva na právnu pomoc poskytovanú buď prostredníctvom advokáta alebo Centra právnej pomoci, ktoré je alternatívou k zastúpeniu advokátom pre fyzické osoby, ktoré v dôsledku svojej materiálnej situácie nemôžu využívať právne služby advokáta. Uvedené poučenie by mal poskytovať súd na začiatku konania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 603). Napokon právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania vyplýva z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), bolo vyjadrené v § 30 OSP, teraz v § 160 ods. 2 CSP ako osobitne zvýraznená poučovacia povinnosť pre konanie v prvej inštancii vo vzťahu k právu na právnu pomoc prostredníctvom advokáta alebo centra právnej pomoci. Účelu poučovacej povinnosti v žiadnom prípade nezodpovedá paušálna poučovacia povinnosť o všetkých procesných právach a povinnostiach, bez prihliadnutia na to, či ich použitie v konkrétnej situácii vôbec prichádza do úvahy, t. j. poučovanie o procesných právach a povinnostiach, ktoré v konkrétnej procesnej situácii vôbec nemôže splniť svoj účel. Podľa § 160 ods. 3 CSP manudukčná povinnosť súdu sa nevyžaduje, ak je a) stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobu, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Dovolací súd tiež pripomína, že vychádzajúc z účelu všeobecnej poučovacej povinnosti súdu tento by mal poskytovať poučenie náležite konkrétne a vždy o tých procesných právach a povinnostiach, keď je to vzhľadom na stav konania potrebné (Ficová a kol., Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 599).

11.1. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

11.1.1. V § 470 ods. 1 CSP je explicitne vyjadrený princíp okamžitej aplikability (použiteľnosti) (novej) procesnej úpravy na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších (zrušených) právnych predpisov. § 470 ods. 2 CSP vyjadruje princíp justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý je komplementárny k princípu okamžitej aplikability, čo v praxi znamená, že je spravidla normatívne vyjadrený ako jeho doplnenie. Obsahom uvedeného princípu je skutočnosť, že procesné úkony subjektov civilného súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho procesného predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti nového procesného predpisu. Justifikujú sa účinky všetkých procesných úkonov, teda aj procesných úkonov súdu, aj sporových strán (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1495).

11.2. Najvyšší súd po preskúmaní spisu zistil, že v danom prípade konanie pred súdom prvej inštancie začalo podľa právnej úpravy OSP účinnnej do 30. júna 2016. Zo spisu vyplýva, že konanie začaté na súde

prvej inštancie dňa 11. februára 2011 na základe žaloby žalobcov 1/ až 3/ bolo na tomto súde vedené pod dvomi sp. zn., a to pod sp. zn. 16C/26/2011 a sp. zn. 16C/99/2014. Podľa uznesenia súdu prvej inštancie z 27. januára 2014 č. k. 16C/26/2011-286 bolo konanie zastavené vo vzťahu medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným a na samostatné konanie bol vylúčený nárok žalobcov 2/ a 3/ vo vzťahu k žalovanému s tým, že títo budú ďalej v konaní vystupovať ako žalobcovia 1/ a 2/. Na základe uvedeného bolo v danom spore o žalobe žalobcov 1/ a 2/ vedené ďalej konanie pod sp. zn. 16C/99/2014, v ktorom spore súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 31. októbra 2018 č. k. 16C/99/2014-240 a odvolací súd rozsudkom z 21. novembra 2019 sp. zn. 5Co/119/2019 za účinnosti novej právnej úpravy CSP od 01. júla 2016. Na č. l. 60 spisu sp. zn. 16C/26/2011 sa nachádza výzva - poučenie súdu prvej inštancie zo 14. apríla 2011 v zmysle § 30 OSP účinného do 30. júna 2016 obsahujúca náležité poučenie pre účastníka (stranu sporu) doručovaná stranám sporu vrátane žalobcu 2/. Vzhľadom na uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že uvádzaná námietka dovolateľa o nesplnení poučovacej povinnosti tak nekorešponduje obsahu spisu, pretože súdom realizované poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu vrátane žalobcu 2/ s relevanciou v zmysle princípu justifikácie účinkov procesných úkonov podľa § 470 ods. 2 CSP aj počas účinnosti nového procesného predpisu (CSP) je súčasťou spisu (č. l. 60 spisu) a zo spisu nevyplyva, že by jeho nedoručenie žalobcu 2/ namietal.

11.3. Dovolací súd tiež pripomína, že v zmysle ustanovenia § 30 OSP účinného od 01. januára 2012 do 30. júna 2016, oprávnenie ustanoviť právneho zástupcu účastníkovi pre súdne konanie prešlo zo súdov v plnom rozsahu do právomoci Centra právnej pomoci (ďalej len „CPP“) zriadeného zákonom č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. V prípade, že účastník po 01. januári 2012 požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu, súd bol povinný iba odkázať účastníka s jeho žiadosťou na príslušné Centrum právnej pomoci, nemohol však už o takejto žiadosti rozhodnúť, ani účastníkovi právneho zástupcu sám ustanoviť.

11.4. Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej veci ohľadom žalobcu 2/ opakovane rozhodovalo CPP, najskôr o ustanovení advokáta pre žalobcu 2/ (na č. l. 54 spisu založené Rozhodnutie CPP v Košiciach z 22. júna 2010 o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci a určení advokátky JUDr. Želmíra Várjassyová, ktorá oznámila súdu prvej inštancie dňa 02. decembra 2011, aj CPP, vypovedanie plnej moci, viď č. l. 93 spisu), neskôr o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci žalobcovi 2/ (na č. l. 101 spisu založené Rozhodnutie CPP v Košiciach z 03. februára 2012 o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci žalobcovi 2/, ktorú skutočnosť podľa č. l. 100 spisu žalobcu 2/ súdu aj oznámil).

11.4.1. Zo spisu ďalej vyplýva, že v čase od 22. júna 2010 do 02. novembra 2011, keď bola JUDr. Želmíra Várjassyová právna zástupkyňa žalobcu 2/ (ďalej len „právna zástupkyňa“), súd s ňou konal, keď jej doručoval potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch na oslobodenie od súdneho poplatku spolu s výzvou na vyplnenie (doručenka č. l. 27 rub spisu) a právna zástupkyňa reagujúc doručila súdu potvrdenie spolu s podkladmi preukazujúcimi majetkové pomery (č. l. 35 a nasl. spisu). Súd právnej zástupkyňi tiež doručoval uznesenie o oslobodení od súdneho poplatku (doručenka č. l. 59 rub spisu) a vyjadrenie žalovaného (doručenka č. l. 92 rub spisu).

11.5. Dovolací súd tiež akcentuje, že na vyššie uvádzané skutočnosti poukázal aj odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku (pozri jeho body 17. až 20.). Vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu 2/ o neposkytnutí poučenia v zmysle § 160 CSP za neopodstatnenú.

12. Dovolateľ tiež namietal porušenie jeho práv postupom okresného súdu tým, že mu neumožnil využiť práva v zmysle § 182 CSP.

12.1. Podľa § 182 CSP (§ 156 až § 264 CSP upravujú konanie v prvej inštancii) ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. (...) Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva jednak procesná povinnosť súdu vyzvať strany na zhrnutie ich návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci, jednak tomu zodpovedajúce procesné oprávnenie strany na „záverečnú reč“. V nej môžu strany (ich zástupcovia) zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj návrh na vykonané dokazovanie z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Vyjadriť sa môžu tak k skutkovej, ako aj právnej stránke veci. Takéto zhrnutie a vyjadrenie nemusí predniesť osobne strana sporu, môže ho za ňu predniesť jej zástupca. Podstatný obsah tohto zhrnutia a vyjadrenia treba uviesť do zápisnice o pojednávaní. Záverečným zhrnutím a vyjadrením nie je len ten procesný úkon strany (jej zástupcu), ktorý je takto

označený aj formálne, je ním i bez tohto formálneho označenia aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon strany (jej zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 411/2013, 2Cdo 49/2019).

12.2. V danom prípade súd prvej inštancie rozhodoval vo veci na pojednávaní dňa 31. októbra 2018 aj za prítomnosti žalobcu 2/. Obsah zápisnice z pojednávania (č. l. 222 a nasl. spisu) spolu s audiozáznamom pojednávania na okresnom súde nesvedčí o tom, že by súd prvej inštancie nerešpektoval § 182 CSP, keď dovolateľovi vytvoril priestor na záverečnú reč, počas ktorej žalobcu 2/ súd považoval za potrebné poučiť o náležitostiach, resp. obsahu, či prezentácii záverečnej reči. K čomu dovolací súd poznamenáva, že obsahom záverečnej reči je stručné a vecné zhrnutie substancovaných skutkových tvrdení, vyjadrenie k priebehu a výsledkom dokazovania a k právnej stránke veci. Súd musí dbať na to, aby záverečná reč sporovej strany alebo jej zástupcu nenahrádzala úkony, na ktoré bola strana povinná v predchádzajúcich štádiách konania, a aby v rámci prednesov nedochádzalo k neúčelným odklonom od predmetu sporu. Prezentované právne názory strán a ich zástupcov by mali byť obmedzené na podstatu argumentácie, bez rozsiahleho a popisného explikovania. Výkon práva záverečnej reči je v individuálnej dispozícii oprávnenej osoby. Stranu a jej zástupcu súd na záverečný prednes na pojednávaní iba vyzýva, nemôže ich k tomuto úkonu žiadnym spôsobom nútiť, ani podmieňovať skončenie dokazovania alebo pojednávania riadne prednesenou záverečnou rečou. Záverečná reč môže spočívať aj v tom, že strana alebo jej zástupca iba odkáže na obsah svojich doterajších písomných podaní a prednesov a prípadne zdôrazní svoj konečný procesný návrh. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, 2016. s. 676 - 679, mutatis mutandis pozri I. ÚS 284/2022). Zhrnúc uvedené v prípade ak aj došlo k prerušeniu prednesu záverečnej reči žalobcu 2/ zo strany okresného súdu, podľa názoru dovolacieho súdu bolo tak učené z dôvodu vedenia riadneho a hospodárneho konania vrátane prezentácie záverečnej reči. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že z obsahu spisu nevyplývajú žalobcom 2/ vznesené návrhy na doplnenie zápisnice, ani námietky proti jej zneniu, pričom uvedené platí aj vo vzťahu k námietkam ohľadom vedenia pojednávania a jeho dôstojnosti.

12.3. Dovolací súd tiež akcentuje, že vyššie uvádzaná dovolacia námietka bola tiež námietkou odvolacou, s ktorou sa aj odvolací súd dostatočne vysporiadal v dovolaní napadnutom rozsudku (pozri jeho body 21. a 22.).

12.4. Vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd môže len konštatovať, že obsah spisu neosvedčuje záver, že by si okresný súd nespĺnil svoju povinnosť a žalobcovi 2/, ako aj stranám sporu, nevytvoril priestor na vyjadrenie sa k jednotlivým dôkazom, dokazovaniu, právnomu posúdeniu, či neumožnil žalobcovi 2/ uviesť „záverečnú reč“, neopodstatnená je preto námietka dovolateľa, že v danom spore došlo k porušeniu jeho práv v zmysle § 182 CSP vrátane prezentácie záverečnej reči.

13. V súvislosti s námietkou dovolateľa o údajnom pochybení okresného súdu v procese dokazovania, ktoré odvolací súd nenapravil, je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (t. j. aj nevykonanie kontrolného/revízneho znaleckého posudku) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

13.1. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Súd nižšej inštancie neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999). Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

13.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom ako sú predstavy strany, resp. strán sporu.

14. Uvedené platí aj pre tvrdenia dovolateľa o nevykonaní dokazovania „revíznym znaleckým posudkom“ bez riadneho odôvodnenia. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP (porovnaj R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000).

14.1. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ navrhol doplniť dokazovanie nariadením ďalšieho znaleckého dokazovania. S uvedeným návrhom na dokazovanie sa okresný súd vysporiadal a tento návrh žalobcu 2/ na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého posudku zamietol, pretože „... mal za dostatočne preukázaný skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, nepristúpil k vykonaniu ďalšieho dokazovania ako to navrhli žalobcovia.“ (pozri bod 23. odôvodnenia rozsudku okresného súdu).

14.2. Na rovnakú odvoláciu námietku dovolateľa o nevykonaní všetkých dôkazov ním navrhnutých odvolací súd uviedol, že „Súd správne nevykoná ďalšie znalecké dokazovanie, lebo dôkazmi uvedenými v bode 19., 20. a 28. odôvodnenia rozsudku bol skutkový stav pre závery, ku ktorým dospel, dostatočne zistený, a to aj napriek žalobcom 2/ tvrdým nedostatkom ZN Ing. Várgu, PhD., ktoré nespochybňujú vecnú správnosť jeho zistení, ktoré boli pre rozhodnutie súdu podstatné a rozhodujúce.“ (pozri body 23. a 24. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

15. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru odvolacieho súdu súdy nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP vrátane riadneho odôvodnenia rozhodnutia o nevyhovení návrhu žalobcu 2/ na vykonanie znaleckého dokazovania. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Dovolací súd má za to, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd zaťažil svoje rozhodnutie vadou zmätočnosti § 420 písm. f) CSP spočívajúcou v nevykonaní dovolateľom navrhovaného znaleckého dokazovania bez jeho riadneho odôvodnenia.

16. Dovolací súd tiež pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa

preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

16.2. Doposiaľ vykonané dokazovanie podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inšancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. Pokiaľ dovolateľ argumentoval v rámci námietky o nevykonaní kontrolného znaleckého posudku jeho nenariadením, resp. nevykonaním (prioritne) z dôvodu nezloženia preddavku na trovy znaleckého dokazovania žalobcom 2/, dovolací súd uvádza, že ide o nepodložené subjektívne závery dovolateľa nevyplývajúce z obsahu spisu, ani odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie vrátane riadneho odôvodnenia nevykonania kontrolného/revízneho znaleckého posudku. Súdmi nižšej inštancie jednoznačne uviedli, že na základe predložených dôkazov vrátane znaleckých posudkov považovali za dostatočne preukázaný skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci (pozri body 14.1. a 14.2. tohto rozhodnutia). Pokiaľ aj súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca 2/ mohol predložiť súkromný znalecký posudok a z uvedeného dovolateľ vyvodzoval dôvod nevykonania dokazovania zo strany súdu pre nezloženie preddavku na trovy znaleckého dokazovania dovolateľom, podľa dovolacieho súdu v danom prípade nemožno pristúpiť na dovolateľom podsúvaný subjektívny záver o odopretí prístupu k spravodlivosti z dôvodu jeho nepriaznivých životných pomerov, pretože v prípade, ak súd poukázal na možnosť predložiť súkromný znalecký posudok, upozornil tým nepriamo na skutočnosť, že dôkazné bremeno a aj bremeno tvrdenia znáša ten, kto tvrdí určité skutočnosti a v tomto smere na zákonnú možnosť sporovej strany predložiť súkromný znalecký posudok (§ 209 CSP). Preto ak súd na zákonnú možnosť, resp. oprávnenie upozornil (nielen) dovolateľa, ktorý je zároveň ako žalobca pánom sporu (dominus litis), nevylúčil tým zároveň vykonanie kontrolného znaleckého posudku z dôvodu nezloženia preddavku na trovy znaleckého dokazovania. Dovolací súd sa preto nemohol stotožniť s uvedenými subjektívnymi tvrdeniami dovolateľa, pretože dovolateľ nimi len vyjadril svoju nespokojnosť s výsledkom sporu v jeho neprospech, ktorá ale nepostačuje na založenie vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalobca 2/ neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Keďže prípustnosť dovolania žalobcu 2/ nemožno vyvodiť z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd jeho dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol pre neprípustnosť.

19. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.